

PUT: Parsifal-Kihote-Hamlet-Faust

Kao i uvek, započinjanje dela ove veličine predstavlja more sumnji, da li ću uspeti da ga ispunim? Da li da se odvažim? Da li je moja priprema dovoljna? Nije li to plen za moj ego? Međutim, uveren, ne znam da li zbog neznanja, bacam se u prazninu. Mukli pad može biti spektakularan.

Moji prvi pristupi temi govori da Parsifal, predstavnik prvih pogleda svesne duše, prikuplja potrebnu hrabrost da postavi pitanje. Kihote je uzima i kao predstavnik rekapitulacije osećajne duše u svesnoj duši, vodi je u akciju. U Hamletu je Duša razuma sažeta u ruci svesti, pa u njemu nastaje egzistencijalna sumnja. I samo u Faustu Duša svesti doseže Duh, transcendentno univerzalno.

Ako obratite pažnju na to kako Parsifal ne zna ni svoje ime, to treba da potvrdi neko izvana. Kihote koji je skovao frazu: "Znam ko sam", on to tako dobro zna! Da, kada ga potroši, treba da ga promeni. Stari, koji više ne poštuje novi prostor koji zauzima Heroj, treba da nađe onog koji će njegovoj narastajućoj ličnosti dati dostojanstvo koje zaslužuje. To se takođe dešavalo nekim ljudima koji su pešačili Putem Jakoba (Camino de Santiago). Kad su stigli u svoju zemlju, mogli su da promene ime, naročito oni (ne svi) koji su - pri povratku - kad su prešli preko Sijera de la Demanda (lokacija Zamka Duhovnog Grala), pretrpeli - kao posledicu onoga što su doživeli na putu - unutrašnju transformaciju koja im je u potpunosti promenila njihovu individualnost. Ovo im je dalo dovoljan rang da, na njihovom mestu, usvoje novo ime, ono koje bi učinilo pravdu njihovoj transformisanoj jedinstvenosti.

Hamlet, plen svoje unutrašnje drame, takođe zna ko je on, ali rekapitulator Duše razuma unutar Duše svesti, zarobljen je sumnjom i u njoj raspravlja u traganju za sobom.

I stižemo do Fausta, s njim se u proces uvodi još jedan suštinski element: krv, ne ona koju su protili arturski vitezovi u svojim viteškim dvobojima, već krv koja cirkuliše našim arterijama i venama dajući nam život. Ono što Mefisto zahteva crvenim znakom koji potvrđuje pakt. Dokument mora biti potpisan njegovom krvlju, onom koja je nosioc LJUDSKOG JA.

JA čoveka koja mora dostići svest. Imati svest o samom sebi: "Ja znam ko sam" što je već Kihote izlagao opasnosti. I ako Neprijatelj želi da vlada čovekom, mora prvo da poseduje njegovu krv, jer ako stekne tu moć nad fluidom života, može imati potpisnika u potpunosti pod svojom vlašću. Ako mislimo da je za Getea carstvo potreba prestalo da bude svet unutrašnjih zakona, da bi bio sam univerzum; a da je integralni čovek, sa svim njegovim potencijalima, nužna karika u evoluciji, razumećemo važnost ovladavanja ljudskom krvlju za Mefista. Odnosno, s JA.. To jest s čovekom. Stoga se to mora uzeti ozbiljno u obzir, jer u Faustu, Gete, opisuje sve faze moderne inicijacije, one koje će voditi čoveka da bude dosledan svojoj sudbini pred licem Iskušenika koji želi da to spreči svim sredstvima, ovaj odlučujući korak za čovečanstvo. Pokušaj nemačkog genija je da se sretne s SAMOSVESNIM JA, koji nije ništa drugo već ono koji može doživeti carstvo samog sebe. Onaj koji pripada samom sebi, a na izvestan način spoljnom svetu; budući da oblici koji čine ovaj domen nisu drugo nego manifestacija u fizičkom stvaralačkim moći. Na taj način „saznavajući“ čovek saraduje sa univerzalnom stvarnošću, jer ni čovek ni svet neće biti zaključeni dok nema saznanja. Ovaj odlomak daje nam ideju koliko je važno za čoveka da poseduje svoje Ja. I, u isto vreme, zašto protivne sile žele da ga preuzmu. Svesnost ove situacije je neophodna, u ovim trenucima, u kojem je čovek podvrgnut tolikim virtuelnim stvarnostima koje pokušavaju da zaglupljuju, neizvesnim prostorima - koji su odrazi istine -, korektni razvoj Ja.

Sve dok se to ne dogodi - susret sa sobstvom - zakoni se ponašaju kao nešto strano našim delovanjima, koje deluju, kao nametanje. Paradoksalno je da se ovi zakoni pred nama predstavljaju kao nešto čudno, nametnuto na određeni način, prisilno, u savesti prestaju da budu obaveze. Zato Gete ne razdvaja prirodu i duh, kako se čini da je generalizovana norma, i zamišlja taj dualizam kao jedinicu unutar koje čovek mora da deluje. Gete ide korak dalje od prirode ne odvajajući se od nje, produbljuje u nutrinu kako bi pronašao njene zakone u večnom kretanju, i da bi u tom zbivanju mogao da utvrdi ljudski arhetip, kao što je to ranije učinio s biljkom i životinjom koja nisu ništa više nego sopstvena ideja njih samih.

Ovi su oblici široko razvijeni u Kihote-u: Čovek u neprekidnoj metamorfozi u potrazi za idealom. U Avanturi, da bi bila pozitivna, morate u svakom trenutku da proverite dobrotu ili neprimerenost onoga što ćemo raditi u svetu. U ovom kontekstu, iskustvo je sumnja. . . pred njom potrebno je stvoriti novo što će rešiti ove situacije, ne iz knjige recepata, već iz stvarnog znanja o stvarima. Iz onoga što one same iz sebe ne tvrde. Otuda jedinstvena važnost pitanja, predvorja događaja. Ništa nije kao što je bilo, niti će biti takvo kakvo je. . . Kihote mora da prođe korake koji idu od stvarnosti ka idealu. Proces kao metamorfoza. Zato uvek morate biti u procesima. Na putevima. . . metamorfoza je Avantura.

Prošao je zrelost hijerarhije, aristokratije, monarhije. . . jednostavno zato što su došla takva vremena . . . U naše vreme svanjuje mogućnost horizontalnosti i nestajanja bilo koje utvrđene organizacione šeme moći. Jednostavno zato što su ovi oblici drevni, retrogradni, van našeg vremena. Više nije jednostavno, morate imati dobru umešnost. Budite vrlo oprezni sa onim što se radi. Ideal se ne može preneti svetom jednim potezom, bio bi to katastrofalno ili čak više od već zastarelih apostola prošlosti.

Istinито nije neophodno dobro za svaki dati trenutak. Pa, zbog toga što je već prevaziđeno, ili zbog toga što još nije dovoljno zrelo. Morate vrlo dobro da kalibirate ono što odgovara vremenu. Neophodno je biti prikladno postavljen u proces, da bi prepoznali odgovarajuće i živeli u skladu sa stvarnošću koja leži u svakom trenutku. Delovanje mora biti usmereno na estetiku koja je u skladu sa etikom iz koje proističe . . . Put . . . Avantura . . . kao što u Kihote-u prelazi iz objektivnosti u subjektivnost, da bi se ponovo vratilo objektivnosti. **Objektivni subjektivitet:**

Hrabrost je objektivno dobro jer podrazumeva da znate ko ste, jer samo može da je da onaj ko je poseduje.

Dužnost vas vodi ka **subjektivnosti**. . . to jest, da radim ono što mislim da treba da radim, jer zahvaljujući objektivnoj vrednosti - iz moje subjektivnosti - koju dajem stvarima prepoznajem njihovu dobrotu ili neprimerenost.

Dok je **iskustvo**, koje se stiže u Avanturi, povratak **objektivnosti**, pošto se radi o znanju suprotnom svetu. Zahvaljujući njemu, u svakom momentu, znam šta bih trebao da učinim i kako to trebam da učinim.

Oblik antonomazije je u stanju je da se prilagodi svakom različitom mediju, da bi proizveo ono što se uklapa savršenstvu u svakoj neobjavljenjanoj situaciji. To se dešava sa našim herojima. . . Dinamičnost nasuprot paralizi. . . Fleksibilnost u odnosu na otvrdnjavanje. . . Metamorfoza . . . Oblik u procesu. . . Oblikovanje forme. . . Ideja u neprekidnoj metamorfozi. . . Da bi se to desilo, svet razmišljanja mora neophodno da bude toliko gibak i rastegljiv, da bi se žrtvovao u idealu koji ne fosilizira formu. Volja treba da se žrtvuje u činjenju koje neće da rastapa uslov. To je zadatak koji naši likovi preuzimaju, ali, da bi se to dogodilo, između mišljenja koje teži ka kontrakciji i krutosti i volji, u stalnom širenju i neuređenom rastu. . . moramo postaviti organ koji reguliše sistolu i dijastolu u našem činjenju, **srce**. . . svet osećaja. . . **ljubav** . .

Samo svet koji se prilagodi ovoj ideji može da nastavi pozitivnu evoluciju čovečanstva. Gete je znao da se telo može prevazići: "I dok to nemate, ono umri i postani, niste ništa drugo nego senovit domaćin na tamnoj zemlji." Sila koja nas u životu može osloboditi od tela je **ljubav**, izbegavamo da budemo vezani **za sebe telesno** zahvaljujući njoj. Condwiramur (sprovodi ljubav) je onaj koji donosi ljubav ljudskim bićima. Zbog toga Parsifal ne dostiže do Dvorca Grala, sve dok ne provede tri noći u društvu Condwiramura. Ne shvatajte ih kao noći strasti, to, više, veže telo. Zbog toga, kao rezultat ovog iskustva, Parsifal polazi u potrazi za svojom majkom Herceloyde i, u potrazi, nalazi Gral: "Kad ljudsko srce iz jednostavnosti telesnog postojanja budi sumnju, tada ljudska duša počinje bolno da se sažima nad sobom (Wolfram kaže: "duši se kiseli raspoloženje") ". Pojavljuje se odlučan duh i radost do te mere da se između patnje i uživanja, bori protiv boli (Wolfram kaže: "sramota i čast se sudaraju"). Poput svrake polu golubice, pola vrane. Pod tom čarolijom je i Feirefis, zato se - tek tada - kada se, svesni toga, možemo nadati postizanju blaženstva. Naravno, samo ako u nutрини postoje nebeske sfere i najdublji ponor.

Parsifal pronalazi put Grala nakon što je primio ljubav od Condwiramuru; Gawain uspeva da se domogne Schastel Marveil-a

nakon što je pokazao saosećanje sa povređenim Urianom. Parsifalov put prolazi kroz ljubav prema saosećanju; Gawain daje saosećanja k ljubavi. Zato je Parsifal kralj Grala, a Gawain gospodar Schastel Marveil. Njihova ponašanja su polarna.

Gawain je taj koji oslobađa Parsifala iz čarolije. Ali, opet slobodan, ponovo ga obuzima nesigurnost, upravo zbog ove okolnosti, od tog trenutka i tokom pet godina Avantura prelazi na Gawain. Nakon ovog vremena, Parsifal se ponovo moli pred Bogom. Kad se to desi, nalazi drugog konja Grala i vraća se da preuzme uzde **Potrage** dok ne stigne do Trevrizenta. Ali. . . Do Grala može doći tek kada je teturanje prevaziđeno. Wolfram u svom Parsifalu čudesno prikazuje ideju Arhetipa (ljudskog razvoja): Pred čovekom stoje dva kraljevstva: Grala i Schastel marveil. Onaj ko se bori za Gral mora da razvija sile na takav način da dodaje verbalnom inspiraciju i imaginaciju, pošto bez njih ne može da dođe do intuicije. Ako se borimo za Schastel marveil, radimo iz snaga volje. Međutim, staza je suprotna onoj koja vodi do Grala. Vitezovi Grala i Arturovi vitezovi, Vitezovi vremena i Svemirski vitezovi. . . Onaj ko želi da prođe u Gral mora da postavlja pitanja, Vitezovi Reči nasuprot Vitezovima Mača.

U Hamletu teme koje se razvijaju su aktuelne, poput korupcije, politike, smrti, samoubistva, osvete, pojave i stvarnosti (opet) vezane za ludilo, smisao života, sumnja. . . I, da ne gubimo iz vida, u osnovi pitanja, njegova bolesna duša izaziva proces. Pored toga, svi likovi u delu deluju pod pretpostavkama koje maskiraju njihove prave namere. Samo Hamlet i još po neko pokazuju iskrenost kada, u određenim trenucima, razgovaraju iz nutrine s samim sobom.

Biti ili ne biti? Ponovo pitanje, u njemu proklizava egzistencijalni karakter. Prihvatiti pokorno životne sudbine ili ih okončati, okončavajući patnju koju snose. Misliti da bi bili verni sami sebi ili prestanite s tim dok ne postignete mir bez svesti. Verujte da postoji drugi život nakon smrti ili prestanite to da radite dok ne dostignete mir bez svesti. Verovati da postoji drugi život posle smrti ili prestanite da to činite i paralizovani, kukavički, čekajte ishod. Prepustite se nevoljama ili sebi oduzmite život. Mislite ili delujte. Prepustite se ili delujte. . . Sumnja ga izgriza i ostavlja ga golorukim pred tokom života.

U ovom scenariju naš heroj se kreće, vođen okolnostima koje mora da izvrši delo koje odbija njegov moral (da ubije ujaka). Hamlet je promišljeno biće, sklono meditaciji, koji želi da vlada svojim životom polazeći od mišljenja, želi biti vladar nad samim sobom i ne želi da ga vode emocionalni impulsi. Iz budne volje želi da se suoči sa budućnošću. Razmišlja ne samo o tome kako biste trebali da izvršite dela, već i o tome kako ih odvesti u svet. Ovo su izvori njegovih sumnji i njegove unutrašnje borbe da ne bi bio žrtva uzbuđenja svog temperamenta. To nam puno govori o problemima savremenog čoveka, ali više kada, poput njega, ne pronalazi snagu da izvrši svoja dela i, koliko puta, kao što se to događa Hamletu, delujemo u momentu impulsivno umesto onoga što nam prenosi promišljanje. . . meditacija.

Prostor oko Hamleta bio je grub, pun zavisti, ogorčenja, odmazde, mržnje, korupcije. . . međutim, ovde leži značaj ovog lika koji je mnogima prošao nezapaženo, zataškavao je svoju posvećenost ohrabrenju koje ohrabruje toliko mnogo čitalaca ili gledalaca, nesklonih da pogledaju iza pojava. Suočen sa tako nepoverljivim svetom, on je, u svakom trenutku analizirao mogućnosti koje su živele u tim događajima. U svim okolnostima. . . Da bi se iz njih zaključio način delovanja koji ne bi drugog kompromitovao iz njegovog nepoštovanja ili nedostatka sopstvene mere. Kakva sjajna lekcija kada bi savremeni čovek preuzeo ovaj oblik akcije u sebi i radio u skladu s tim. Vidimo, ako vidimo i ne gledamo, preispitujemo Shakespeareovo delo i razmatramo količinu mogućnosti učenja koju sadrži za savremenog čoveka. Odlučujući je korak da se krene od netolerantne racionalnosti da se sagledaju mogućnosti u jednom svetu koji, u svakom trenutku, prihvata drugačiju okolnost. Prilagoditi razmišljanje delovanju, okolnosti i ne činiti od njega krivca je jedno od mnogih učenja, koja za život, evropski čovek može da izvuče iz potencijala koji postoji u kulturnom svetu na kojem radimo. U univerzumu u kojem je impuls onoga što žele da izraze svojim pristupima znatno iznad književnih ostvarenja.

Dakle, imamo: **pitanje** (Parsifal) -**akcija** (Kihote) -**promišljanje** (Hamlet) -**oblik** (arhetip) (Faust). Ali ovo se ne može suočiti polazeći iz banalnosti u kojoj se čovek danas kreće unutar tih

premissa i, iz površnosti materijalističkog razmišljanja, suočiti se s njima. Treba razmisliti o njima, duboko izmeditirati šta stoji iza ovog naizgled jednostavnog pristupa. Nemojmo se zbuniti, takva je kulminacija mogućnosti koje postoje da im je Steiner, novi Vitez Grala, kao „Duhovno svestan čovek“, posvetio čitav život i ono što je ostavio nije neka već uživana baština, apsolutno ne, jer će proći milenijumi pre nego što čovek bude u stanju da razume i dešifruje tako ogromnu i duboku zaostavštinu. Zato smo, posebno, konkretno ja, najzahtevniji od njegovih aspiranata za tumačenje njegove donacije, morati da nastojimo da unutar naših mogućnosti, približiti se njegovom geniju na ispunjenju njegovih preporuka.

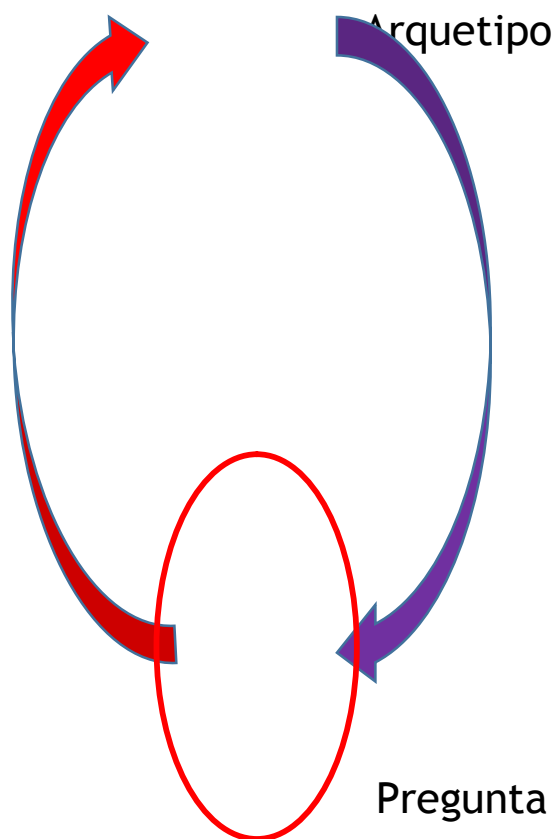
Zato moramo duboko da meditiramo te prostore koje ja, ne znam da li zasigurno ili ne, pokušavam da ugledam. Pitanje je postavljeno nevinošću koja je, gonjena pred bolom, patnjom, potrebom. . . stavljeno pred svemir. I ima takvu vrednost, ovaj odlučujući korak, da je samo njegovo izlaganje, pokazivanju svetu šta živi od ljubavi i razumevanja prema drugom, drugom, što je dovoljno za isceljenje čitavog Kosmosa. U pitanju je učaurena hrabrost, sila koja vodi u akciju. . . da je suočimo sa svetom. . . da proverimo njenu dobrotu. . . i da od nje, započnemo da obrađujemo novo. Ovo je sledeći korak. Stepenica koja nas vodi, do sledeće stanice, do unutrašnjeg pročišćenja: **da bi se učinilo, prethodno, potrebno je da razmislimo. . . meditiramo, da eliminišemo iz naše duše bolest sebičnosti, zavist, zlobnost. . . da bi iz isceljenja Anfortasa, iz našeg tela emocija, osećaja, zbunjenosti, strasti. . . mogli da krenemo u svet sa čistim srcem, tako da se sve te prepreke ne ometaju i ne dovode do toga da uvek ponavljamo isto, mesto, gde Neprijatelj nalazi svoje prebivalište. Poslednji korak, u tom stvorenom unutrašnjem prostoru, je onaj što pročišćenom čoveku omogućava da pronađe nova rešenja. Razlika koja zaista menja životnu sredinu i postavlja je u njeno istinsko biće da bude u skladu sa nadama bogova.**

Budimo pravedni, budimo promišljeni, meditirajmo te književne kontekste koje proučavamo i utvrdićemo kako je to, a ne nešto drugo, to što smišljaju ovi koji su ispred svoga vremena i koji su to, kao časno nasleđe, ostavili potomstvu.

Zamislite Evropu, u kojoj su ti učitelji, pravi **UČITELJI**, povod za rad u osnovnim, srednjim školama i univerzitetima. Ne kao shvatanje primljeno racionalno i ponavljajuće, već kao lično iskustvo i rad, kao duhovno istraživanje, u svakoj oblasti znanja koje počinje da živi, u društvu ljudskog bića od najranijeg detinjstva. Ne kao usev, već kao uzgoj. Zamislite **plodan duhovni procvat** koji bi okružio Evropu, isceljivanje koje bi proizvelo kod ljudi, u vazduhu, vodama, morima. . . u celom Kosmosu koji bi otpevao novi **ALELUJA Susreta**. Emocija klizi kroz pore ushićenja onim što bi moglo da bude, suze, za ono što jeste. Ovo je, antropozofski prijatelji, jedan je od naših zadataka, meditacije, unutrašnji rad, traženja sebe, jer se **samo onaj ko vlada sobom može se dati**.

Ali ovaj rad se nidadada no more shvatiti završenim.

Da se pobrinemo se za ovaj grafikon:

Dakle, u svakom takvom procesu, prateći uzlaznu liniju, prateći put na kome smo radili, stižemo do arhetipa, onoga što je svetu potrebno kao odgovor na postavljeno pitanje. Jednom kada je ovo postignuto, potrebno je napraviti silazni put, dovesti ga u stvarnost,

sledeći isti put kojim smo se ranije koristili za uspon. Ali sada, na obrnuti način, sve dok ne dostignemo njegov oblik u čulnom. Ali, stani! Ne veruj da je delo već završen, ono što je dostignuto nije večno, ima svoj period važnosti i u čoveku je uvek budno!

Odgovornost je da se zna kada je njegov period postojanja završio, da još jednom, izvede odgovarajuće pitanje i da krene ponovo putem Avanture. Ovo i nijedno drugo je staza evolucije. Sada, u ovom trenutku, nema evolucije, ne postoji! Mi samo modernizujemo staro u svemu, bez promene njegovog duha. To se dešava u religioznom, u političkom, u ekonomskom, u društvenom. . . u svemu.

Tako, na primer, nastavljamo da saradujemo sa nacionalnom državom koja je već dala svoje prve znakove starosti u 19. veku i, u 20. veku, umesto da se zadovolji ta potreba, metamorfozirajući je, nastavljamo da održavamo istu retrogradnu šemu, da, sa osipima ove boljke (separatistički nacionalizmi). Nacionalna država je rođena kao potreba da se gradske države ujedine kako bi postale jače, ili da bi se obranile ili proširile. Sada, Evropska unija sa svojom umišljenom modernizacijom, jedino što je uradila je da stvarno aktualizira, iz istih premisa, staro, ali sada sa ekonomskog stanovišta. To jest, da bi se mogli takmičiti sa velikim silama kao što su SAD, Kina, čak i Japan (132 miliona stanovnika), evropske zemlje, Engleska sa 55 miliona, Francuska sa 67 miliona ili Nemačka sa 80, nisu dovoljne, same po sebi, da se suprotstave, sa njihovih tržišta, ovim gigantima ekonomije. Zato se, kao što su to učinile gradske države, da bi se opirale ili osvajale, sada su se oni, zainteresovane strane, pridružili ostatku Evrope kako bi stvorili tržište sa više od 300 miliona stanovnika, sa kojim će se takmičiti sa onim silama koje su se već konsolidovale. Šta je novo u njemu? Ništa! Naravno, laž ispisanom na vašoj izlaznoj kartici osiguravaju da sve ovo ima samo jednu svrhu: poboljšati život građana. Ista sramota koju su stari skovali i, sada, pokušava da nas natera da ponovo poverujemo, u moderne nacionalne države. Ne, prijatelji, ne! Jedino što žele je da unaprede svoje poslove i sa njima svoje zarade, a da pritom ih nije briga za malog čoveka. Ali isto tako, nemoguće je osloboditi se od njih, a u tim okolnostima pojavljuju se stari karcinomi i slepi nacionalizam, koji i dalje postavlja nešto već apsurdno i nedolično u srebrnu dubku, počinje iznova kao Engleska (Bregzit) koja postavlja uglađenost pred zarđalo separatističko

osećanje čineći potres evropske ekonomije koja je, čini se, ušla u recesiju.

Gledajte pravo napred! Izlazak sunca! Neka se juče ponovo rodi današnje koje će kao nova jedinstvenost ponovno uspostaviti budućnost, i da čovek, svetac i znak iz istovetne prošlosti, sadašnjosti i budućnosti može da nađe u svojoj unutrašnjosti vrata koja otvaraju, metamorfozom fizičkog sveta, uzdizanje Zemlje na najviše stepene evolucije; jer, stvarno, samo stvarno saznanje je, ono koje kreira realnost. A ona uvek zavisi od kognitivnog stepena koji pojedinac dostiže. Vidite kako duboko prepoznavanje naših Heroja postaje važno! Ne dešava se isto u zvaničnoj nauci gde je ta realnost gotova. To mi ne možemo da prihvatimo, pošto je u sadržaju pitanja proces koji se, u zavisnosti od stepena saznavanja koje dostiže ljudsko biće, razvija se u okruženju. Stoga stvaranje nije završeno. Čovek mora da pronađe u okolnostima način, nikada ne namećući lično onom univerzalnom kao što to čini materijalistička nauka, da bi -na taj način- prodirao u novo. Moramo naći vezu, slučajnost, između čulne pojave i ideala saznavnog bića. Divovi našeg kulturnog okruženja ostavili su nam **Put** u svom književnom testamentu. Hoćemo li biti toliko bezosećajni i trivijalni da ne budemo svesni toga?

Čovek ne treba da se saglasi sa ljudskim načinom rada materijalističke nauke, već mora da teži LJUDSKOM UNIVERZALNOM, od individualnog, od toga što ovaj sadrži od onog, da bi stigao na susret. To je poruka koja se prelijeva iz čitavog ovog rada. To je duh koji mora da živi na evropskom kontinentu. Ovo je reč koja je upisana u srce onih koji žive u tom procesu, onih koji su započeli svoju Avanturu, onih koji ne ostaju na svojim klupicama i nastavljaju koračajući kroz mnoge prepreke koje se pojavljuju na njihovoj stazi.

Vitez Pitanja. . . Vitez što korača. . . Vitez pretrage. . . Vitez susreta. . . Vitezovi Reči koja je zaboravila da povredi. . . Vitezovi Grala. . . Onih u kojima je taj plamen i dalje živ u njihovom duhu suočenih sa svojom sudbinom da ponovo otvore Put. . . Vitezovi postajanja.

Ščepaj
svetlost i toplotu

Konačište,
u sanjivom vosku,
Blago
u sočnom medu.

Princezo,
divna vilo.
Marljiva radnice
voska prikupljenog
na talasastim livadama
sunčanih žetvi..

Šestougaonici
koji pale
suptilnu sveću
difuznog svetla
u kolevkama u kojima počivaju.

Bez odmora . .
avantura
nova milost
marljivi radnici,
na plesnim krilima
njegovih sestara ruža.

Progutati
sunčane genije
u laticama vetra. . .

Tako
obnovljeni vosak,
metamorfoza sanjane svetlosti,
čovjek
pretvara je u sveću.

Čekajući,
glavnu damu

da bude uključena

Blistajući. . .

Upaljeno svetlo
koje druge prosvetljuje....

Antonio Martínez Alcalá
Valencia, Španija
2019